

Merhabaların En Güzeli

– GürhanGürses · 27 Temmuz 2018

Üzgündü, bunu onun yaşadığı şehrin üzerindeki kara bulutlardan pekâlâ anlayabilirdiniz. Eğer aşkla bakmayı bilseydiniz!

O üzgün diye bulutlar yağmuru topluyordu.

O üzgün diye çiçekler başını eğiyordu.

Ve inanmazsınız ama ben bunu hissediyordum.

Tuttum ona “merhaba” diye yazdım.

Ötelerden bir ses geldi. İçime bir güneş doğdu. Yağmur bulutlarını attı. Beni sımsıcak sardı. Bir insanın başındaki kara bulutları bir merhaba dağıtır mı? Bir nasılsın savurur mu hüznü? Varlığı cana mihnet olan değiliz minnet olanız.

Göğü nasıl da güneşlenir bunu anlarsınız hemen.

Etrafı nasıl da çiçeklenir, görürsünüz.

“Merhaba, merhabaların en güzeli” diye yanıtladı merhabamı. O böyle deyince ben durur muyum? Göğes kanat çırparım, uçuruma gül dikerim.

Bir insan bir insana bu kadar mı iyi gelir?

Bu kadar mı güzel olur?

Bu denli mi şifa olur?

İnanmazsanız gelin görün.

Tuttum kalbinden öptüm bu sesin sahibini.

Yüzünde güller açtı.

“Sen de baharı yaşıyorum.” dedi.

O böyle deyince avucunun ortasından öptüm. Doyamadım kirpiğinden öptüm. Kıyamadım göğüs kafesini kırarcasına sarıldım.

Hissetti, “sol yanım” dedi bana.

O böyle deyince kocaman bir kalp oldum ve tek onu sevmeye başladım.

“Canım” dedi usulca.

Canım çıkayazdı. “Sana ben kötü geliyorsa sol yanımı söker atarım göğsümden.

Aklımı zayi ederim. Bir gülüşüne inan canımı yakarım.” dedim ona. Nasıl da gürül gürül bir yaşam olup aktım üzerine. Sırf yalnızlığını, karanlığını ve sessizliğini alıp gitsin diye. O, iyi olmayı hak ediyordu benim gözümde, o her türlü güzelliği benim gönlümde hak ediyordu.

“İyi olmaya çalışıyorum.” dedi.

“İyileşmeyen bir yara’sın dedim.

“Evet” dedi “yarayım, kapanmayan.” Bunu deyince hüznü moda girdi. Onun gözleri yağmur ormanı bulutları gibiydi. Hemen doluyordu.

“Uzat yararı öpeyim, öpüşüm işe yarasın.” Açtı yüreğini gösterdi yarasını. Öptüm yarasından bulsun istedim şifasını.

“Kızma” dedi “bana kimsesiz gibiyim.” Kızmadım ama beni kendisinden soyutlamasına içerledim ama fark ettirmedim. “Değilsin yürüyüşünü sevdiğim, süzülüşüne kurban olduğum, gülüşüne hayran baktığım, sevişini kalbime katkı yaptığım” dedim ona. İstiyordum ki yüreğimi çıkartıp önüne koyayım. Göreydi yüreğimi nasıl da bir sarmaşık gibi sardığını. Bir komutan gibi nasıl da fethettiğini... Bir güzellik gibi nasıl da süslediğini... Ve bir tanrı gibi nasıl da can verdiğini o kalbe.

“Çok doldum, ağladım. Kaybetmişim her şeyimi sanki” dedi. O böyle deyince içimi kış sardı. Üşüdüm iliğime kadar. Kaygan bir zeminde olduğumu hatırladım. Ufacık bir hata onu kaybetmeme sebep olabilirdi. “Yanımdayım işte, tut beni sar. Bu adam sadece senin için var. Sen beni sadece can verdiğimde kaybedeceksin. Onun dışında mümkün değil.” dedim ve ekledim: “Benim senin dışında kaybedecek hiçbir kimsem yok.”

Beni çok iyi anlıyordu. Ama hiçbir zaman kimse yanında olmamıştı. Düştüğünde el uzatan, ağladığında mendil olan... “İstıraptayım ve canım yanıyor. Yıkılıyorum.” dedi. Kıyametim oldu bu sözleri. Bir çığ koptu yüreğimden, bir şimşek çaktı gözlerimden. “Bana gelsin her ne varsa sana eziyet olan. Kahırsa kahır, zehirse zehir... Tek sende eksik olsun.” Benim böylesine onunla dolduğumu görünce gelip sarıldı sımsıkı. Kirpiğini kirpiğime değdirdi, yüreğini yüreğime...